

עפ"ת 33791/12/21 - אסעד אמאра נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 33791-12-21 אמאра נ' מדינת ישראל

בפני כבוד השופט אברהם בולוס
ה המבקש אסעד אמאра
נגד מדינת ישראל
המשיבה באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)

החלטה

.1. המבקש הגיע בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על פסק דין של בית משפט לתעבורה בחיפה מיום 10.11.14 שניתן על ידי כב' השופטת טל תדמור-זמיר בפ"ל 13-08-4975.

.2. כנגד המבקש הוגש לבית משפט קמא כתוב אישום בגין נטען, כי ביום 11.12.12 הוא נהג ברכב כשתווך רישון הנהיגה שלו פקע בחודש יוני 2005 וחלפו מעל 6 חודשים מיום פקיעת רישון הנהיגה. לאור זאת, נטען כי המבקש נהג ברכב מנوعי מבלי שהוא לו רישון הנהיגה תקין גם לא ביטוח תקין.

בשל האמור לעיל, יוחס למבקש ביצוע עבירות הבאות: נהיגה ללא רישון הנהיגה תקין; עבירה על סעיף 10 לפיקודת התעבורה (נוסח חדש), התשכ"א - 1961; שימוש ברכב ללא פוליסת ביטוח בתוקף, עבירה על סעיף 2 לפיקודת ביטוח הרכב מנوعי (נוסח חדש) תש"ל - 1970; נהיגה ברכב ללא רישון הרכב תקין פחות מארבעה חודשים - עבירה לפי סעיף 2 לפיקודת התעבורה.

.3. ביום 7.8.14 התקיים דיון בפני בית משפט קמא בנסיבותיו של המבקש. בדיון זה המבקש הסביר כי לא קיבל לידי כתוב אישום ואין הוא מוכן לטען לגופו של עניין. באותו מעמד בית משפט קמא מסר לידי המבקש העתק מכתב האישום ודחה את הדיון ליום 10.11.14.

לדיון שהתקיים ביום 10.11.14 לא התקיים המבקש ובשל כך הוא הורשע בהעדרו וגם ניתן גזר דין אשר בגין הוטל על המבקש קנס בסך של 3,000 ל"נ, פסילה מלקלבל ומלהחזיק רישון הנהיגה לתקופה של 24 חודשים בפועל וגם פסילה על תנאי למשך 6 חודשים.

.4. הזמן חלף וbijם 15.12.21 המבקש הגיע את בקשתו להארכת מועד להגשת ערעור. בבקשתה זו

ה המבקש טען כי מעולם לא קיבל לידי את גזר הדין וכי רק לאחרונה השחרר לאחר שריצה מסר ממושך, הוא ניגש למשרד הרישוי כדי לבדוק אם קיימת מניעה על פי דין לקבלת רישיון הנהיגה אז נמסר לו לעניין פסילת רישיון נהיגתו נשוא הליך זה.

ה המבקש בדעה כי העונש שהוטל עליו הינו עונש חמור, מה גם שבית משפט קמא לא ציין בגזר הדין את חובתו של המבקש להפקיד רישיון נהיגה בנסיבות בית המשפט לשם תחילת חישוב עונש הפסילה בפועל.

מנגד המשיבה בגישה כי דין בקשה זו דחיה, שכן פסק הדין ניתן בדיון שהיה ידוע למבקר והוא שלא טרח להתייצב. עוד נטען, כי הבקשת הוגשה באחור רב, והיא נגעה בשינוי רב שאין כל הסבר ביסודו, ומכאן נכון להורות על דחינת הבקשה.

5. לאחר עיון בבקשת ותגובה המשיבה, החלッתי לדון בבקשת מבלתי קיימם דין במעמד הצדדים (בש"פ 11/7906 **מארסון נ' מדינת ישראל** (3.11.11)).

6. סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 (להלן: **החסכ"פ**) עוסק בסמכות ביהם"ש להאריך מועד להגשת ערעור פלילי:

"**בית המשפט רשאי, בבקשת מעורער, להרשות הגשת ערעור או בקשה לרשות ערעור לאחר שעברו התקופות האמורות בסעיפים 199 ו- 200.**"

בהתאם להלכה, מוקנה לבית המשפט שיקול דעת רחב בהחלטתו בסוגיה זו. עם זאת נקבע, כי אין מקום להיעתר בבקשת להארכת מועד בדבר שבגרה באופן שיביא לזילות הוראות החוק, לפגיעה ביכולתו של בית המשפט לפעול ביעילות וגם בעיקרונו סופיות הדיון (בש"פ 6742/01 **בן הרוש נ' מדינת ישראל** (30.9.01)). בהתאם לפסיקה, על המבקש להציג "טעם ממשי המניח את הדעת" להארכת המועד להגשת הערעור הפלילי:

"**בהתחשב בעקרון סופיות הדיון ובצורך בהצבת גבול להימשכות ההליכים; בהתחשב באינטרס של הצד שכנגד ושל הציבור בכללו לחיזוק היציבות והוודאות המשפטית; וכן בחשיבותם הכרוכים בניהול דין בערעור שהוגש באחור; אין ליתן אורכה להגשת ערעור או בקשה רשות ערעור בפלילים, אלא בהתקיים טעם ממשי המניח את הדעת.**" (בש"פ 06/5988-גנגר נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (25.7.2006)).

על ביהם"ש להתייחס במסגרת נסיבות המקרה שבפניו לטעמים שבטעמי הוגש הערעור באיחור; לפרק הזמן שחלף מן המועד הקבוע להגשת הערעור; לשאלת היותו של המערער מיוצג על-ידי עורך דין; לסיכוי הערעור; חשיבות הזכיות שעולות להיגע כתוצאה מא-מתן הארכה גם לאינטראס הציבורי (ע"פ 2525/05 **זינלוב נ' מדינת ישראל**, פסקה 21(9.6.05)); בש"פ 13/1978 **אמסלם נ' מדינת ישראל**, פסקה 9 (8.1.2014); בש"פ 16/0666פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (31.1.2016); ע"פ 5787/20 **מזרחי נ' מדינת ישראל**, פסקה 11 (30.3.2020); בש"פ 20-2311-20 בון לולו נ' מדינת ישראל; פסקה 4 (31.8.2020)).

במקרה זה חשוב להזכיר :

"**אף כי אין מניעה עקרונית להגיש בקשה להארכת מועד גם בחולף התקופה הקבועה בחוק להגשת ערעור, מוטלת על המבקש הבקשה החובה להגיש בקשתו להארכת מועד בזריזות הרואיה ובהזדמנות הראשונה** (ב"ש 1216/85 מדינת ישראל נ' עצמוני, פ"ד מ (2) 325 (1986)), וככל שאיחורו ניכר יותר, כך פוחתים הסיכויים שבית המשפט יאות לבקשתו" (ע"פ 4946/07 **על מקלדה נ' מדינת ישראל**, פסקה 11 (19.02.09).

8. כפי שהמhiba הדגישה בתגובהה, אכן הבקשת לוקה בשינוי ניכר, שכן חלפו מעל ל-7 שנים מאז שניתן גזר הדין ועד להגשת הבקשה להארכת מועד. השינוי הוא ניכר ובבקשה גם אין כל הסבר, לא כל שכן המניח את הדעת, לעובדה שהבקשה הוגשה באיחור כה רב.

9. בנוסף לאיחור הרב שדק בהגשת הבקשה, גם לא שוכנעתי באשר קיומם של סיכוי ערעור. נראה לכואורה כי העונש שהוטל על המבקש הינו עונש סביר ובדרכו נשקלת חומרת העבירה, עברו התעבורתי של המבקש, וכלל הנ吐נים שהונחו לפני בית משפט קמא.

10. עוד, עצם העבדה שה המבקש לא פעל כפי חובתו עפ"י דין ולא הפקיד רישון נהיגתו או תצהיר מתאים אחר בנסיבות ביהם"ש קמא ובשל כך מנין עונש הפסילה בפועל לא החל, לא מצדיקה את הארצת המועד המבקש. מחדלו של המבקש שלא התייצב, לא גלה כל עניין בתיק ובتواצת ההליך, לא הפקיד את רישון נהיגתו והשתהה משך שנים עד שראה לפנות בבקשת להארכת מועד, לא יכולם, ولو בדוחק, להצדיק את הארצת המועד המבקש.

11. לאור כל האמור לעיל, אני מורה על דחיתת הבקשה להארכת מועד להגשת ערעור.

12. **המציאות תמציא החלטה זו לצדים.**

ניתנה היום, ב' שבט תשפ"ב, 04 ינואר 2022, בהעדר הצדדים.

